

Arrest

nr. 201 541 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...) A.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U bent 22 jaar oud. U bent geboren in Pakistan, maar toen u één à twee maanden oud was, vestigden uw ouders zich terug in Sangina, in het district Chaparhar, in de provincie Nangarhar. Uw vader was landbouwer. U ging naar de lagere school in Maru, en naar de Mia Umar middelbare school in Jalalabad. Tijdens deze periode verbleef u bij Abdoul Raouf, een vriend van uw vader die een klerenwinkel had in Jalalabad en bij wie u ook werkte. In het weekend kwam u telkens terug naar uw dorp.

In 1391 Afghaanse kalender (AK), 2012-2013 Gregoriaanse kalender (GK), deed u een korte cursus journalistiek. Tijdens deze studie werd een foto van u op het uithangbord van de school gehangen. Om deze reden werd uw vader thuis benaderd door de taliban die u ervan beschuldigden een spion te zijn. Uw vader maande u aan om een einde te maken aan uw journalistieke studies. U vroeg om uw foto van het uithangbord te halen. Daarna ging uw leven weer zijn normale gang.

In de zomer van 1391 AK, 21 juni 2012 – 21 september 2012 GK, begon u te studeren aan de Alfala universiteit om een bachelor in business administration te behalen. U verbleef in een privéhostel in Angoor Bach tijdens uw studies. Tijdens deze periode in Jalalabad, kwam u steeds tijdens het weekend en tijdens vakanties naar huis. Vanaf 1394 AK, 2015-2016 GK, benaderden de taliban uw vader en vroegen dat u hen zou vervoegen. Uw vader weigerde dit en er werd hem opgelegd dat hij ter compensatie elke maand 10.000 kaldar zou moeten betalen. Gedurende zeven maanden betaalde hij dit bedrag. Nadat de gevechten tussen de taliban en Daesh zich naar jullie dorp verplaatsten, kwam ook Daesh aankloppen bij uw vader om geld te vragen. Uw vader werd ontvoerd door Daesh, drie dagen vastgehouden en uiteindelijk gedood.

U kon even terecht bij een vriend in Jalalabad, waarna uw oom u kwam ophalen en u naar Pachier Agam bracht, naar het huis van uw tante. U verstopte zich daar voor een week. Uw oom regelde een smokkelaar en u vertrok uit Afghanistan op 24 of 25 september 2015. U passeerde Paksitan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Duitsland en kwam uiteindelijk aan in België op 11 december 2015, waar u op 18 december 2015 asielaanvraag.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw taskara, 2 studentenkaarten, vier foto's, een briefomslag, een certificaat van het Saar instituut, een getuigschrift van de middelbare school en een puntenlijst van de middelbare school.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

*Uw asielaanvraag berust op de bewering dat u bedreigingen gekregen zou hebben van de taliban en van Daesh. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag, ongeloofwaardig en tegenstrijdig dat u uw beweerde problemen niet aannemelijk wist te maken. Doorheen u verklaringen kon u er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk door de **taliban in 1391** bedreigd geweest zou zijn omwille van een cursus journalistiek die u volgde. Uw verklaringen over wie u daadwerkelijk en concreet bedreigde, schieten te kort. U meent dat de taliban naar uw huis kwam en met uw vader sprak, maar slaagt er niet in te zeggen om welke groep van de taliban het ging en om wie exact (CGVS 2 dd. 14 juni 2017, p. 6). Meermaals de kans geboden om te preciseren wie u bedreigde, blijft u telkenmale een concreet antwoord schuldig. U zegt dat het de taliban waren en dat hun gezichten bedekt waren, dus dat u niet kan weten wie het was (CGVS 2, p. 6). Gevraagd naar welke groep precies naar uw huis afzakte, meent u vaagweg dat het het Islamitisch Emiraat was (CGVS 2, p. 6). De kans geboden om meer specifiek te zijn, stelt u dat er in uw regio twee groepen zijn, met name de groep van Jagar en van Mohammad Aziz (CGVS 2, p. 6). U weet echter niet wie het was die naar uw huis kwam in dit specifiek geval (CGVS 2, p. 6). Van iemand die zijn land is uitgevlucht omwille van bedreigingen mag worden verwacht dat hij zijn bedreigers kent of er alles aan heeft gedaan om de identiteit van zijn belagers te weten te komen, om de concrete bedreiging en de gevolgen ervan perfect te kunnen inschatten. Dat u niet concreet kunt benoemen van wie de bedreiging afkomstig was, ondermijnt de geloofwaardigheid dat die heeft plaatsgevonden.*

Vervolgens is het ook opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of uw medecursisten die deze cursus ook volgden ook problemen hadden (CGVS 2, p. 7). Indien u werkelijk in een hachelijke situatie gekomen zou zijn door deze cursus is het merkwaardig dat u zich niet informeerde of uw medestudenten in hetzelfde schuitje zaten. Uw opmerking dat deze cursus slechts een korte duur had (CGVS 2, p. 7) maakt dit niet minder eigenaardig.

Tenslotte is het weinig geloofwaardig dat uw vader u op de hoogte stelde over deze bedreiging door te wachten tot u naar huis kwam en u aldus te informeren (CGVS, p. 7). U benadrukt zelf ook dat uw vader er alles aan wilde doen om u uit de handen van de taliban te houden omdat u zijn oudste zoon was (CGSV 1 dd.19 april 2017, p. 16). Indien uw vader werkelijk vernomen zou hebben dat u in het vizier naar de taliban liep, is het dan ook opmerkelijk dat hij u niet vooraf en op een andere manier waarschuwde dan af te wachten tot u thuis kwam, wat op de koop toe de plaats is waar de taliban tegen hem gezegd had dat ze u ervan verdachten spion te zijn.

Om voorgaande redenen kan dus besloten worden dat u de voorgehouden bedreiging omwille van een cursus journalistiek niet aannemelijk wist te maken. Zelfs indien deze beweerde bedreiging toch werkelijk plaatsgevonden zou hebben, quod non, dient opgemerkt te worden dat u zelf ook aanhaalt de laatste drie jaar in Afghanistan geen problemen meer te hebben gehad omwille van uw cursus journalistiek (CGVS 1, pp. 17-18), gezien u uw journalistieke activiteiten stopzette (CGVS, p. 17).

Ook uw verklaringen dat de **taliban vanaf 1394** wilde dat u hen zou vervoegen en dat er uiteindelijk elke maand 10.000 kaldar betaald moest worden om dit te vermijden (CGVS 1, p. 17), werden niet geloofwaardig bevonden.

Opnieuw werd vastgesteld dat uw kennis inzake rekrutering door de taliban in uw regio uiterst beperkt is. Over de taliban in uw district meent u dat ze jongens aanmoedigen om hen te vervoegen (CGVS 1, p. 10). U zegt ook dat de meerderheid van uw dorp al bij de taliban ging (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u slechts één mededorpeling kunt opnoemen aan wie gevraagd werd de taliban te vervoegen (CGVS 1, p. 18). U zegt dat u het van andere mensen niet weet (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 12). Verwacht mag worden dat iemand die ten prooi valt aan rekrutering beter op de hoogte is over hoe rekrutering zich afspeelde in zijn dorp en dat die meer dan slechts één voorbeeld hiervan kan geven. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangeeft dat de taliban u wilde rekruteren omwille van het onderwijs dat u genoot (CGVS 1, p. 18), maar dat u geen enkele andere student kunt opnoemen aan wie de taliban vroeg hen te vervoegen (CGVS 1, p. 18). Als studenten werkelijk zo gegeerd zijn door de taliban als u beweert, is het vreemd dat u hiervan geen voorbeeld kunt presenteren. Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Daarnaast zijn uw verklaringen inzake uw eigen rekrutering uiterst vaag, dat dit de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen eveneens op een helling zet. Zo zegt u dat uw vader voor het eerst benaderd werd inzake uw rekrutering in de winter van 1394 (CGVS 2, p. 8). U weet echter niet welke wintermaand (CGVS 2, p. 8). Van een jongeman die middelbaar onderwijs genoot en zelfs een studie business administration aanvatte en tot in het derde jaar raakte van deze studies, kan verwacht worden dat hij precies kan benoemen wanneer zijn problemen begonnen die maakten dat hij zijn vaderland verliet. Dat u het moment waarop uw problemen begonnen niet exacter kunt benoemen, doet ernstig afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas. Op de koop toe weet u wederom niet wie van de taliban het was, die uw vader benaderde (CGVS 2, p. 8). U zegt vaagweg dat er in het dorp twee verschillende groepen actief zijn, maar geeft toe niet te weten wie uw vader benaderde (CGVS 2, p. 8). Hoeveel personen uw vader benaderden die eerste keer, weet u evenmin (CGVS 2, p. 8). Vervolgens legt u ook vage verklaringen af over de manier waarop de taliban het geld ophaalde. Wederom zegt u dat het de taliban was die het geld ophaalde maar kunt u niet preciseren wie (CGVS 2, p. 9). Evenmin weet u of de persoon die het geld ophaalde ook geld ophaalde in andere huizen (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar het moment van de eerste betaling zegt u dat dit in het jaar 1394 (Afghaanse kalender, 21 maart 2015 – 20 maart 2016) was en verwijst u ernaar dat u het seizoen al vermeldde, maar slaagt u er verder niet in te preciseren wanneer de betaling gebeurde (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de laatste betaling zegt u dat u de datum niet weet, maar dat u wel weet dat er in totaal zeven maanden betaald werd en dat het was toen Daesh naar de regio kwam. Uiteindelijk zegt u dat het in de zomer was (CGVS 2, p. 10). Deze onheldere verklaringen ontsieren de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Vervolgens legt u incoherente verklaringen af over wat u werd aangeboden in ruil voor de rekrutering door de taliban. De ene keer meende u dat u niets aangeboden kreeg om de taliban te vervoegen (CGVS 1, p. 18). De andere keer meende u dat ze u zouden betalen als u hen zou vervoegen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, meent u dat u het in het voorgaande gehoor misschien niet vermeldde of dat het niet in u opkwam (CGVS 2, p. 19), wat eigenaardig is aangezien de vraag u in het vorige gehoor expliciet gesteld werd en uw antwoord expliciet neen luidde (CGVS 1, p. 18). Deze uitleg doet dus geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Overigens dient dit betreffend opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat u oppert dat ze voorstelden om u te betalen, maar dat u niet concreet weet te zeggen hoeveel geld ze u precies aanboden (CGVS 2, p. 9). Zowel de tegenstrijdigheid omtrent

wat ze u al dan niet aanboden als de vaagheid hieromtrent, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Om uiteengezette redenen kan er dus geen geloof gehecht worden aan de bewering dat de taliban u wilde rekruteren en dat uw vader hen afkocht.

Vervolgens werd vastgesteld dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde bedreiging die u van **Daesh** ontvangen zou hebben. U stelt dat Daesh uw vader ontvoerde de eerste keer dat ze bij u thuis langs kwamen, maar uw verklaringen zijn alweer vaag en weinig overtuigend. Gevraagd wie van Daesh naar uw huis kwam, zegt u dat je het verschil niet kan zien en dat hun gezichten bedekt zijn (CGVS 2, p. 13). Gepeild naar hoe uw familie de personen beschreef die naar uw huis kwamen, vervalt u in het herhalen van uw asielrelaas (CGVS 2, p. 13). Opnieuw een kans geboden om de personen te beschrijven die naar uw huis kwamen en gevraagd met hoeveel ze waren, zegt u dat u er niet was en dat men u enkel vertelde dat Daesh uw vader meenam (CGVS 2, p. 13). Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat u een preciezer beschrijving kan geven van de mannen die de ontvoering en uiteindelijk de dood van uw vader op hun kerfstok hebben staan. U zegt dat Daesh 500 dollar per maand vroeg als afkoopsom indien u hen niet zou moeten vervoegen. Het verbaast ten zeerste dat u dit bedrag omschrijft als meer dan 15.000 kaldar (CGVS 1, p. 19). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de waarde van 500 dollar eind september 2015 wel 52.246 kaldar bedroeg. Het feit dat u de bal zo ver mis slaat wat betreft de hoeveelheid van het gevraagde bedrag in kaldar, zet de aannemelijkheid van uw relaas op een helling. Op welke manier Daesh dit bedrag in ontvangst wilde nemen, weet u niet (CGVS 2, p. 15). U oppert niet te weten of Daesh ook geld vroeg aan andere mensen van het dorp (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar hoe vaak Daesh naar uw moeder kwam toen uw vader ontvoerd was, repliceert u dat ze vele keren kwamen (CGVS 2, p. 14). Opnieuw gevraagd hoe vaak ze kwamen, zegt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 14). Met hoeveel personen Daesh was toen ze voor het eerst aan het huis van uw moeder kwamen aankloppen na de ontvoering van uw vader, weet u niet (CGVS 2, p. 14). Wanneer Daesh voor een tweede keer kwam, weet u niet (CGVS 2, p. 14). Wanneer ze voor een derde keer kwamen evenmin (CGVS 2, p. 14). Deze uiterst vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u vertelde verhaal ten zeerste.

Ook over de dood van uw vader legt u eveneens uiterst vage verklaringen af. Gevraagd naar wie aan uw moeder vertelde dat uw vader dood was, zegt u dat ze je naar een plaats nemen waar iedereen je kan zien om je te doden (CGVS 2, p. 15). Op de vraag waar uw vader dan gedood werd, geeft u te kennen geen informatie te hebben (CGVS 2, p. 15). U geeft uiteindelijk ook toe dat u niet weet op welke manier uw moeder op de hoogte gesteld werd over de dood van uw vader (CGVS 2, p. 15). U meent dat het lichaam van uw vader in Sangina gevonden werd, maar kunt u niet zeggen waar precies (CGVS 2, p. 15).

Voorgaande elementen ondersteunen de conclusie dat u niet aannemelijk maakte dat Daesh u bedreigde.

Ook uw weinig heldere verklaringen omtrent de bedreigingen die u na uw vertrek nog gekregen zou hebben, zijn zo vaag dat ze voorgaande conclusies enkel ondersteunen. U meent dat Daesh en de taliban elke dag naar u vragen (CGVS 2, p. 16). Gevraagd om zoveel mogelijk details te geven over de laatste keer dat er iemand naar u vroeg, herhaalt u dat uw moeder u vertelde dat ze elke dag naar u vroegen (CGVS 2, p. 16). Uiteindelijk zegt u dat het de taliban waren die de laatste keer naar u vroegen, maar kunt u niet preciseren wie of met hoeveel ze waren (CGVS 2, p. 16). Gevraagd naar de laatste keer dat Daesh kwam, zegt u dat u het niet weet en herhaalt u dat ze elke dag kwamen (CGVS 2, p. 17). Een gedetailleerd antwoord over wie het was en wanneer ze kwamen blijft u schuldig (CGVS 2, p. 17).

Aangezien u noch uw problemen met Daesh, noch uw problemen met de taliban aannemelijk wist te maken, kan besloten worden dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De documenten die u voorlegt in het kader van het asielrelaas, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ten eerste dien opgemerkt te worden dat blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten

bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas te weerleggen. Uw taskara ondersteunt uw verklaringen omtrent uw identiteit, maar heeft verder geen betrekking op uw voorgehouden problemen. Op de vier foto's die u voorlegt, staat niets wat het door u beschreven asielaanvraag kan bevestigen. De enveloppe die u voorlegt toont aan dat u post ontvangen heeft uit Chaparhar, maar draagt op geen enkele manier bij tot het weerleggen van voorgaande bevinding dat de door u geschetste feiten niet aannemelijk zijn. Het getuigschrift van de middelbare school dat u voorlegt en uw puntenlijst van de middelbare school schragen uw verklaringen omtrent uw middelbare schoolcarrière, maar zijn verder niet van belang in de beoordeling van de beweerdde problemen die u had met de Taliban en Daesh. Zowel het certificaat van Saar Instituut als de studentenkaart van NAI ondersteunen dat u een cursus journalistiek volgde, maar bewijzen geenszins de door u opgeworpen problemen die daaruit voortgekomen zouden zijn. De studentenkaart van Alfalah Universiteit ondersteunt uw verklaringen over het onderwijs dat u genoot, maar maakt draagt er op geen enkele manier toe bij dat uw niet aannemelijk relaas toch aannemelijk zou zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U genoot immers middelbaar en universitair onderwijs in Jalalabad en beschikt dus over een aanzienlijke vertrouwdheid met de stad en een bovengemiddeld profiel in de Afghaanse context (CGVS 1, p. 6-7; documenten). Drie jaar universitaire studies hebben u ongetwijfeld heel wat kennis en verschillende vaardigheden bijgebracht die uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarenboven werkte u tevens in de kledingwinkel van Abdul Raouf, de vriend van uw vader (CGVS 1, p. 6). Dit toont aan dat u over werkervaring en contacten in Jalalabad beschikt en dat u inkomsten wist te vergaren. Abdul Raouf is ook degene die u de documenten voor uw asielaanvraag opstuurde, wat aangeeft dat hij zich niet enkel tijdens uw verblijf aldaar, maar zich ook na uw vertrek uit Afghanistan nog om u bekommerde (stuk 5). Tijdens deze periode waarin u leefde en werkte in Jalalabad heeft u dus een uitgebreid netwerk weten uit te bouwen in Jalalabad. Op uw facebookprofiel valt te zien dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan nog contact houdt met uw vrienden in Jalalabad, gezien u hun posts liket. Zo likete u op 27 april 2016 een post van Safiullah Rahimi, iemand die tevens aan de Alfalah universiteit studeerde en in Jalalabad gevestigd is. Op 19 juni 2016 likete u nog een post van Shinawary Aziz die in Jalalabad woont. Op 13 april 2016 likete u nog een post van Khyber Zaher die eveneens in Jalalabad woont. Op die manier werden er nog talrijke likes vastgesteld van mensen die in Jalalabad wonen. Deze vaststellingen werden toegevoegd aan het administratief dossier. Gevraagd of u zou kunnen terugvallen op dit netwerk bij terugkeer, meent u dat ze u niet zouden steunen omdat u het doelwit geworden bent van Daesh en de taliban (CGVS 2, pp. 19, 20). U geeft toe dat er daarnaast geen andere reden zijn waarom ze u niet zouden steunen (CGVS 2, p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en Daesh gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er is dus geen enkele reden om aan te nemen dat uw netwerk in Jalalabad u niet zou helpen bij terugkeer. Omwille van dit netwerk en uw verblijf en studie- en werkervaring in Jalalabad, kan aangenomen worden dat u over voldoende capaciteiten, kennis van de stad en steun van anderen beschikt om zich in Jalalabad te vestigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern

vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van Richtlijn 2004/83.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uw asielaanvraag berust op de bewering dat u bedreigingen gekregen zou hebben van de taliban en van Daesh. (...)

Zelfs indien deze beweerde bedreiging toch werkelijk plaatsgevonden zou hebben, quod non, dient opgemerkt te worden dat u zelf ook aanhaalt de laatste drie jaar in Afghanistan geen problemen meer te hebben gehad omwille van uw cursus journalistiek (CGVS 1, pp. 17-18), gezien u uw journalistieke activiteiten stopzette (CGVS, p. 17).

*Ook uw verklaringen dat de **taliban vanaf 1394** wilde dat u hen zou vervoegen en dat er uiteindelijk elke maand 10.000 kaldar betaald moest worden om dit te vermijden (CGVS 1, p. 17), werden niet geloofwaardig bevonden.*

Opnieuw werd vastgesteld dat uw kennis inzake rekrutering door de taliban in uw regio uiterst beperkt is. Over de taliban in uw district meent u dat ze jongens aanmoedigen om hen te vervoegen (CGVS 1, p. 10). U zegt ook dat de meerderheid van uw dorp al bij de taliban ging (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u slechts één mededorpeling kunt opnoemen aan wie gevraagd werd de taliban te vervoegen (CGVS 1, p. 18). U zegt dat u het van andere mensen niet weet (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 12). Verwacht mag worden dat iemand die ten prooi valt aan rekrutering beter op de hoogte is over hoe rekrutering zich afspeelde in zijn dorp en dat die meer dan slechts één voorbeeld hiervan kan geven. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangeeft dat de taliban u wilde rekruteren omwille van het onderwijs dat u genoot (CGVS 1, p. 18), maar dat u geen enkele andere student kunt opnoemen aan wie de taliban vroeg hen te vervoegen (CGVS 1, p. 18). Als studenten werkelijk zo gegeerd zijn door de taliban

als u beweert, is het vreemd dat u hiervan geen voorbeeld kunt presenteren. Dergelijke vage antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Daarnaast zijn uw verklaringen inzake uw eigen rekrutering uiterst vaag, dat dit de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen eveneens op een helling zet. Zo zegt u dat uw vader voor het eerst benaderd werd inzake uw rekrutering in de winter van 1394 (CGVS 2, p. 8). U weet echter niet welke wintermaand (CGVS 2, p. 8). Van een jongeman die middelbaar onderwijs genoot en zelfs een studie business administration aanvatte en tot in het derde jaar raakte van deze studies, kan verwacht worden dat hij precies kan benoemen wanneer zijn problemen begonnen die maakten dat hij zijn vaderland verliet. Dat u het moment waarop uw problemen begonnen niet exacter kunt benoemen, doet ernstig afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas. Op de koop toe weet u wederom niet wie van de taliban het was, die uw vader benaderde (CGVS 2, p. 8). U zegt vaagweg dat er in het dorp twee verschillende groepen actief zijn, maar geeft toe niet te weten wie uw vader benaderde (CGVS 2, p. 8). Hoeveel personen uw vader benaderden die eerste keer, weet u evenmin (CGVS 2, p. 8). Vervolgens legt u ook vage verklaringen af over de manier waarop de taliban het geld ophaalde. Wederom zegt u dat het de taliban was die het geld ophaalde maar kunt u niet preciseren wie (CGVS 2, p. 9). Evenmin weet u of de persoon die het geld ophaalde ook geld ophaalde in andere huizen (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar het moment van de eerste betaling zegt u dat dit in het jaar 1394 (Afghaanse kalender, 21 maart 2015 – 20 maart 2016) was en verwijst u ernaar dat u het seizoen al vermeldde, maar slaagt u er verder niet in te preciseren wanneer de betaling gebeurde (CGVS 2, p. 10). Gevraagd naar de laatste betaling zegt u dat u de datum niet weet, maar dat u wel weet dat er in totaal zeven maanden betaald werd en dat het was toen Daesh naar de regio kwam. Uiteindelijk zegt u dat het in de zomer was (CGVS 2, p. 10). Deze onheldere verklaringen ontsieren de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Vervolgens legt u incoherente verklaringen af over wat u werd aangeboden in ruil voor de rekrutering door de taliban. De ene keer meende u dat u niets aangeboden kreeg om de taliban te vervoegen (CGVS 1, p. 18). De andere keer meende u dat ze u zouden betalen als u hen zou vervoegen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, meent u dat u het in het voorgaande gehoor misschien niet vermeldde of dat het niet in u opkwam (CGVS 2, p. 19), wat eigenaardig is aangezien de vraag u in het vorige gehoor expliciet gesteld werd en uw antwoord expliciet neen luidde (CGVS 1, p. 18). Deze uitleg doet dus geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Overigens dient dit betreffend opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat u oppert dat ze voorstelden om u te betalen, maar dat u niet concreet weet te zeggen hoeveel geld ze u precies aanboden (CGVS 2, p. 9). Zowel de tegenstrijdigheid omtrent wat ze u al dan niet aanboden als de vaagheid hieromtrent, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Om uiteengezette redenen kan er dus geen geloof gehecht worden aan de bewering dat de taliban u wilde rekruteren en dat uw vader hen afkocht.

Vervolgens werd vastgesteld dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde bedreiging die u van **Daesh** ontvangen zou hebben. U stelt dat Daesh uw vader ontvoerde de eerste keer dat ze bij u thuis langs kwamen, maar uw verklaringen zijn alweer vaag en weinig overtuigend. Gevraagd wie van Daesh naar uw huis kwam, zegt u dat je het verschil niet kan zien en dat hun gezichten bedekt zijn (CGVS 2, p. 13). Gepeild naar hoe uw familie de personen beschreef die naar uw huis kwamen, vervalt u in het herhalen van uw asielaanpak (CGVS 2, p. 13). Opnieuw een kans geboden om de personen te beschrijven die naar uw huis kwamen en gevraagd met hoeveel ze waren, zegt u dat u er niet was en dat men u enkel vertelde dat Daesh uw vader meenam (CGVS 2, p. 13). Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat u een preciezere beschrijving kan geven van de mannen die de ontvoering en uiteindelijk de dood van uw vader op hun kerfstok hebben staan. U zegt dat Daesh 500 dollar per maand vroeg als afkoopsom indien u hen niet zou moeten vervoegen. Het verbaast ten zeerste dat u dit bedrag omschrijft als meer dan 15.000 kaldar (CGVS 1, p. 19). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de waarde van 500 dollar eind september 2015 wel 52.246 kaldar bedroeg. Het feit dat u de bal zo ver mis slaat wat betreft de hoeveelheid van het gevraagde bedrag in kaldar, zet de aannemelijkheid van uw relaas op een helling. Op welke manier Daesh dit bedrag in ontvangst wilde nemen, weet u niet (CGVS 2, p. 15). U oppert niet te weten of Daesh ook geld vroeg aan andere mensen van het dorp (CGVS 2, p. 13). Gevraagd naar hoe vaak Daesh naar uw moeder kwam toen uw vader ontvoerd was, repliceert u dat ze vele keren kwamen (CGVS 2, p. 14). Opnieuw gevraagd hoe vaak ze kwamen, zegt u dat u het niet weet (CGVS 2, p. 14). Met hoeveel personen Daesh was toen ze voor het eerst aan het huis van uw moeder kwamen aankloppen na de ontvoering van uw vader, weet u niet (CGVS 2, p. 14). Wanneer Daesh voor een tweede keer kwam, weet u niet (CGVS 2, p. 14). Wanneer ze voor een derde keer kwamen evenmin (CGVS 2, p. 14). Deze

uiterst vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u vertelde verhaal ten zeerste.

Ook over de dood van uw vader legt u eveneens uiterst vage verklaringen af. Gevraagd naar wie aan uw moeder vertelde dat uw vader dood was, zegt u dat ze je naar een plaats nemen waar iedereen je kan zien om je te doden (CGVS 2, p. 15). Op de vraag waar uw vader dan gedood werd, geeft u te kennen geen informatie te hebben (CGVS 2, p. 15). U geeft uiteindelijk ook toe dat u niet weet op welke manier uw moeder op de hoogte gesteld werd over de dood van uw vader (CGVS 2, p. 15). U meent dat het lichaam van uw vader in Sangina gevonden werd, maar kunt u niet zeggen waar precies (CGVS 2, p. 15).

Voorgaande elementen ondersteunen de conclusie dat u niet aannemelijk maakte dat Daesh u bedreigde.

Ook uw weinig heldere verklaringen omtrent de bedreigingen die u na uw vertrek nog gekregen zou hebben, zijn zo vaag dat ze voorgaande conclusies enkel ondersteunen. U meent dat Daesh en de taliban elke dag naar u vragen (CGVS 2, p. 16). Gevraagd om zoveel mogelijk details te geven over de laatste keer dat er iemand naar u vroeg, herhaalt u dat uw moeder u vertelde dat ze elke dag naar u vroegen (CGVS 2, p. 16). Uiteindelijk zegt u dat het de taliban waren die de laatste keer naar u vroegen, maar kunt u niet preciseren wie of met hoeveel ze waren (CGVS 2, p. 16). Gevraagd naar de laatste keer dat Daesh kwam, zegt u dat u het niet weet en herhaalt u dat ze elke dag kwamen (CGVS 2, p. 17). Een gedetailleerd antwoord over wie het was en wanneer ze kwamen blijft u schuldig (CGVS 2, p. 17).

Aangezien u noch uw problemen met Daesh, noch uw problemen met de taliban aannemelijk wist te maken, kan besloten worden dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

De documenten die u voorlegt in het kader van het asielrelaas, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ten eerste dien opgemerkt te worden dat blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw relaas te weerleggen. Uw taskara ondersteunt uw verklaringen omtrent uw identiteit, maar heeft verder geen betrekking op uw voorgehouden problemen. Op de vier foto's die u voorlegt, staat niets wat het door u beschreven asielrelaas kan bevestigen. De enveloppe die u voorlegt toont aan dat u post ontvangen heeft uit Chaparhar, maar draagt op geen enkele manier bij tot het weerleggen van voorgaande bevinding dat de door u geschetste feiten niet aannemelijk zijn. Het getuigschrift van de middelbare school dat u voorlegt en uw puntenlijst van de middelbare school schragen uw verklaringen omtrent uw middelbare schoolcarrière, maar zijn verder niet van belang in de beoordeling van de beweerde problemen die u had met de taliban en Daesh. Zowel het certificaat van Saar Instituut als de studentenkaart van NAI ondersteunen dat u een cursus journalistiek volgde, maar bewijzen geenszins de door u opgeworpen problemen die daaruit voortgekomen zouden zijn. De studentenkaart van Alfalah Universiteit ondersteunt uw verklaringen over het onderwijs dat u genoot, maar maakt draagt er op geen enkele manier toe bij dat uw niet aannemelijk relaas toch aannemelijk zou zijn."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de dreigementen van de taliban omwille van de cursus journalistiek geeft verzoeker zelf aan dat dit niet de directe aanleiding voor zijn vertrek vormde. Verzoeker stelde tevens de laatste drie jaar in Afghanistan geen problemen meer te hebben gehad omwille van de cursus journalistiek (stuk 9, gehoorverslag, p, pp. 17-18), gezien hij zijn journalistieke activiteiten stopzette (stuk 9, gehoorverslag, p. 17), waardoor verzoeker op basis hiervan dan ook geen persoonlijke actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

De vaststellingen met betrekking tot de rekrutering door de taliban wijt verzoeker aan het gegeven dat deze feiten zich in 1394 hebben afgespeeld en dus een hele tijd geleden zijn. Verzoeker meent dat zijn antwoord dat zijn vader voor het eerst in de winter van 1394 werd benaderd voor hem, die al zoveel heeft meegemaakt, een voldoende concreet antwoord is. Van een jongeman die middelbaar onderwijs

genoot en zelfs een studie business administration aanvatte en tot in het derde jaar raakte van deze studies, kan verwacht worden dat hij precies kan benoemen wanneer zijn problemen begonnen die maakten dat hij zijn vaderland verliet. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat is zijn eigen problemen in de tijd te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kan volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Uit het gehoorverslag van 19 april 2017 blijkt overigens dat verzoeker de Afghaanse kalender kent en zelfs herhaaldelijk gebruik maakt van de Gregoriaanse jaartelling (stuk 9, gehoorverslag, p. 5, 6, 7, 8). Van verzoeker kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij de datum van het begin van zijn problemen duidelijk, specifiek en concreet kan weergeven. Overigens gaf verzoeker te kennen dat hij in 1394 (2015-2016) vertrok (stuk 5, gehoorverslag, p. 12), 7 maanden nadat zijn vader voor het eerst benaderd werd door de taliban (stuk 9, gehoorverslag, p. 16, 18, 19), waardoor niet kan worden gesteld dat er tussen deze datum en de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (op 19 april en 14 juni 2017) dermate veel tijd zou zijn verstreken dat hij dit zich niet meer zou kunnen herinneren.

De Raad acht het eveneens niet aannemelijk dat verzoeker niet weet wie van de taliban zijn vader benaderde of om hoeveel personen het ging. Dat hij wel weet dat er twee groepen taliban actief zijn en dat hun gezichten bedekt waren verschoont zijn onwetendheid over de specifieke belagers van zijn vader niet. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet meer inspanningen heeft gedaan om hierover meer te weten te komen. Indien er zich een dergelijke situatie heeft voorgedaan, kan van verzoeker worden verwacht dat verzoeker ook op de hoogte is van het aantal personen die erbij waren en duidelijke verklaringen kan afleggen van de aspecten rond de geldophaling. Dat verzoeker er zelf niet bij was en afhankelijk is van de informatie die zijn vader hem hierover geeft, kan niet overtuigen. Immers, van verzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij deze gebeurtenissen met zijn vader uitvoerig besprak en dan ook gedetailleerde verklaringen erover kan afleggen. Dat hij nu in het verzoekschrift stelt dat het geld niet op specifieke dagen of uren werd opgehaald is slechts *post factum* en wijzigt dan ook niets aan de vage verklaringen die hij desbetreffend tijdens de gehoren aflegde.

Waar hij verduidelijkt dat in ruil voor de rekrutering geld werd aangeboden en hij dit de eerste maal niet vermeldde omdat hij niet in hem opkwam herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaringen. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan de voormelde pertinente vaststellingen die hier gemakshalve worden herhaald: *“Vervolgens legt u incoherente verklaringen af over wat u werd aangeboden in ruil voor de rekrutering door de taliban. De ene keer meende u dat u niets aangeboden kreeg om de taliban te vervoegen (CGVS 1, p. 18). De andere keer meende u dat ze u zouden betalen als u hen zou vervoegen (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd, meent u dat u het in het voorgaande gehoor misschien niet vermeldde of dat het niet in u opkwam (CGVS 2, p. 19), wat eigenaardig is aangezien de vraag u in het vorige gehoor expliciet gesteld werd en uw antwoord expliciet neen luidde (CGVS 1, p. 18). Deze uitleg doet dus geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Overigens dient dit betreffend opgemerkt te worden dat het eigenaardig is dat u oppert dat ze voorstelden om u te betalen, maar dat u niet concreet weet te zeggen hoeveel geld ze u precies aanboden (CGVS 2, p. 9). Zowel de tegenstrijdigheid omtrent wat ze u al dan niet aanboden als de vaagheid hieromtrent, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor dergelijk frappante vaststellingen. Het gegeven dat zijn vader ondertussen gestorven is en zijn twee veel jongere broers zijn achtergebleven in het dorp waarmee hij het moeilijk heeft, verschoont voormelde verklaringen ook niet. Hij toont niet aan dat hij niet in staat is omtrent de concrete aspecten van zijn asielrelaas duidelijke verklaringen af te leggen. Verzoekers gebrek aan kennis omtrent de essentiële aspecten van zijn asielrelaas ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Ook wat de bedreigingen door Daesh betreft is verzoeker vaag in zijn verklaringen. Opnieuw kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet meer op de hoogte is van de specifieke gebeurtenissen. Waar hij er opnieuw op wijst dat hij er zelf niet bij was, kan hij zijn onwetendheid niet verschonen. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker in het geval dat deze gebeurtenissen daadwerkelijk zouden zijn gebeurd hierover meer informatie zou kunnen geven.

Het betoog omtrent de fout van de tolk of het misverstaan van de dossierbehandelaar kan ook niet overtuigen, gezien verzoeker zowel tijdens het eerste gehoor als het tweede gehoor sprak over 15 000 kaldar (stuk 9, gehoorverslag, p. 15; stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Ook uit de lezing van deze gehoorverslagen blijkt niet dat de tolk verkeerd vertaald heeft of dat de dossierbehandelaar zijn

verklaringen verkeerd heeft begrepen. Verzoekers betoog is derhalve dan ook louter op speculaties gegrond en overtuigt derhalve niet.

Verzoeker verschuilt zich voor zijn onwetendheid aangaande de bezoeken van Daesh opnieuw achter het gegeven dat hij er niet zelf bij was. Indien verzoekers vader daadwerkelijk ontvoerd zou geweest zijn en Daesh nog herhaaldelijk langskwam kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker ook omtrent dit aspect overtuigende en duidelijke verklaringen kan afleggen. Het is opnieuw niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig weet over deze gebeurtenissen, zoals de manier waarop Daesh het bedrag in ontvangst wilde nemen. Het argument dat zijn moeder een vrouw is en dat de communicatie via de deuropening gebeurde en er geen oogcontact is, is geen ernstig verweer te noemen om zijn onwetendheid te verklaren. Indien er zelf ook maar enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen, *quod non*, dan acht de Raad het nog niet aannemelijk dat zijn moeder niet heeft kunnen zien om hoeveel personen het zou gaan, zelfs al communiceerden zij in de deuropening en zelfs al was er geen oogcontact. Dit geldt tevens voor de vaststellingen met betrekking tot de bedreigingen die verzoeker na zijn vertrek nog heeft gekregen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij heeft verklaard dat er geen specifieke plaats is waar zijn vader werd gedood maar verschillende open plaatsen gaat hij opnieuw voorbij aan de gedane vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen omtrent tal van aspecten van zijn asielrelaas dermate vaag en onduidelijk zijn, wat maakt dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen, algemene en ongefundeerde beweringen en verschuilt zich hoofdzakelijk achter het feit dat hij niet zelf aanwezig was op het ogenblik van de feiten. Indien de door verzoeker aangehaalde feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan, is het niet aannemelijk dat verzoeker hier niet meer informatie over kan verschaffen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift niet dat hij enige inspanning heeft gedaan om er meer te weten over te komen. Verzoeker overtuigt dan ook geheel niet.

Per aanvullende nota bezorgt verzoeker de Raad de volgende bijkomende stukken:

1. *"Taskira van de neef van verzoekende partij die was vermoord door de taliban"*
2. *"foto's van de neef die werd gedood als een foto van de neef en de verzoekende partij samen"*
3. *"de enveloppe met dewelke deze stukken aan verzoekende partij werden bezorgd (...) door de oom langs moederszijde"*.

Ter zitting legt verzoeker de originele versie van deze stukken neer.

Deze stukken volstaan niet om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Uit de taskara van verzoekers neef, de foto's en de enveloppe blijkt immers niet dat het daadwerkelijk om verzoekers neef zou gaan, dat deze overleden is en in welke omstandigheden dit overlijden dan zou hebben plaatsgevonden. Evenmin kunnen verzoekers persoonlijke problemen met de taliban hieruit worden afgeleid.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…)Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de

provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...)"

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 26 januari 2018 een kopie bij van het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds actueel en correct is.

Verzoeker betwist deze informatie niet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:
“(…)Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U genoot immers middelbaar en universitair onderwijs in Jalalabad en beschikt dus over een aanzienlijke vertrouwdheid met de stad en een bovengemiddeld profiel in de Afghaanse context (CGVS 1, p. 6-7; documenten). Drie jaar universitaire studies hebben u ongetwijfeld heel wat kennis en verschillende vaardigheden bijgebracht die uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarenboven werkte u tevens in de kledingwinkel van Abdul Raouf, de vriend van uw vader (CGVS 1, p. 6). Dit toont aan dat u over werkervaring en contacten in Jalalabad beschikt en dat u inkomsten wist te vergaren. Abdul Raouf is ook degene die u de documenten voor uw asielaanvraag opstuurde, wat aangeeft dat hij zich niet enkel tijdens uw verblijf aldaar, maar zich ook na uw vertrek uit Afghanistan nog om u bekommerde (stuk 5). Tijdens deze periode waarin u leefde en werkte in Jalalabad heeft u dus een uitgebreid netwerk weten uit te bouwen in Jalalabad. Op uw facebookprofiel valt te zien dat u ook na uw vertrek uit Afghanistan nog contact houdt met uw vrienden in Jalalabad, gezien u hun posts liket. Zo likete u op 27 april 2016 een post van Safiullah Rahimi, iemand die tevens aan de Alfalah universiteit studeerde en in Jalalabad gevestigd is. Op 19 juni 2016 likete u nog een post van Shinawary Aziz die in Jalalabad woont. Op 13 april 2016 likete u nog een post van Khyber Zaher die eveneens in Jalalabad woont. Op die manier werden er nog talrijke likes vastgesteld van mensen die in Jalalabad wonen. Deze vaststellingen werden toegevoegd aan het administratief dossier. Gevraagd of u zou kunnen terugvallen op dit netwerk bij terugkeer, meent u dat ze u niet zouden steunen omdat u het doelwit geworden bent van Daesh en de taliban (CGVS 2, pp. 19, 20). U geeft toe dat er daarnaast geen andere reden zijn waarom ze u niet zouden steunen (CGVS 2, p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban en Daesh gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er is dus geen enkele reden om aan te nemen dat uw netwerk in Jalalabad u niet zou helpen bij terugkeer. Omwille van dit netwerk en uw verblijf en studie- en werkervaring in Jalalabad, kan aangenomen worden dat u over voldoende capaciteiten, kennis van de stad en steun van anderen beschikt om zich in Jalalabad te vestigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

(…)”.

Verzoeker betwist verwijzende naar zijn asielmotieven dat hij veilig zou zijn in Jalalabad. De Raad acht verzoekers asielrelaas echter ongeloofwaardig.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF